

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแปรของศัพท์ในภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัด
สุราษฎร์ธานีและนครศรีธรรมราช

หลังจากที่ได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับจังหวัดสุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช
แล้ว ผู้วิจัยได้คัดเลือกหน่วยอรรถจากงานวิจัยของประภาพรณ เสนีทันติกุล (2527)
จำนวน 30 หน่วยอรรถ โดยคัดเลือกศัพท์ที่สุราษฎร์ธานีใช้ต่างจากนครศรีธรรมราช และเป็น
หน่วยอรรถที่สามารถตามด้วยแบบสอบถามได้ง่าย ไม่เป็นที่สับสนแก่ผู้ตอบ ขึ้นก่อนต่อไปเป็น
การจัดทำแบบสอบถาม โดยแต่ละข้อจะให้หน่วยอรรถเป็นศัพท์ไทยถิ่นกลาง แล้วให้ผู้ตอบ
แบบสอบถามเลือกศัพท์ที่ประชาชนส่วนใหญ่ในตำบลใช้พูดมากที่สุด 1 ข้อย่อย จากตัวเลือกที่
ให้ไว้ หากศัพท์ที่ถูกใช้พูดมีมากกว่า 1 คำ ก็สามารถตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ

ในการคัดเลือกผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้คัดเลือกอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนใน
ทุกตำบลของทั้ง 2 จังหวัด เป็นผู้ตอบแบบสอบถาม¹ ซึ่งได้รับความร่วมมืออย่างดี ผู้วิจัยได้รับ
แบบสอบถามคืนมา 228 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 85.39

การวิเคราะห์ข้อมูลเริ่มตั้งแต่วิเคราะห์คำทุกคำที่ปรากฏในแบบสอบถามของหน่วยอรรถ
แต่ละหน่วยอรรถ เพื่อค้นหาหน่วยอรรถหนึ่งๆแทนด้วยศัพท์กี่ศัพท์ โดยพิจารณาตามเกณฑ์การ
วิเคราะห์ศัพท์ที่ได้กำหนดไว้ จากนั้นจึงทำแผนที่แสดงการกระจายของศัพท์ทั้ง 30 หน่วยอรรถ
และพิจารณาการเกาะกลุ่มของศัพท์ โดยพิจารณาเฉพาะศัพท์ที่ปรากฏเป็นจำนวนมากเท่านั้น
แล้วจึงทำแผนที่แสดงการแบ่งเขตภาษาย่อย และลากเส้นแบ่งเขตภาษา จากนั้น แสดงเส้น
แบ่งเขตภาษาทั้งหมด ลงบนแผนที่ 1 แผ่น เพื่อหาแนวแบ่งเขตภาษาย่อย

ซึ่งสรุปได้ว่าแนวแบ่งเขตภาษาที่สำคัญอยู่ที่บริเวณเส้นแบ่งเขตจังหวัด โดยมีข้อ
ยกเว้นอยู่ 2 กรณี คือที่ อ.ขนอม และสิชล ใน นศ ซึ่งมีแนวโน้มของการใช้ศัพท์เหมือนกับ สฎ
และแถบ อ.พระแสง ถึง อ.ชัยบุรี และเวียงสระ ใน สฎ ซึ่งมักใช้ศัพท์เหมือนกับ นศ

อภิปรายผล

6.1 การเปรียบเทียบผลการวิจัยครั้งนี้ กับผลงานวิจัยของประภาพรรณ เสนีคันติกุล

(2527)

หน่วยบรรณจำนวน 30 หน่วยบรรณที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นหน่วยบรรณที่ผู้วิจัย คัดเลือกมาจากการวิจัยของประภาพรรณ โดยคัดเลือกเฉพาะศัพท์ที่ สฎ ต่างจาก นศ แต่ผลการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏว่ามีหน่วยบรรณถึง 10 หน่วยบรรณ ที่แสดงว่า สฎ และ นศ ใช้ศัพท์ เหมือนกัน หน่วยบรรณเหล่านี้ได้แก่ หน่วยบรรณที่ 1, 2, 3, 5, 6, 17, 19, 22, 23 และ 24 ผลการวิจัยครั้งนี้ต่างกับผลงานวิจัยของประภาพรรณดังนี้คือ

ผลงานวิจัยของประภาพรรณ	ผลการวิจัยครั้งนี้
หน่วยบรรณที่ 1 "ครีบ" สฎ ไข โคง นศ ไข แล็ค	ศัพท์ที่ไขทั่วไปทั้งใน สฎ และ นศ คือ แล็ค
หน่วยบรรณที่ 2 "ท้ายทอย" สฎ ไข ท้ายทอย นศ ไข ท้ายคน	ศัพท์ที่ไขทั่วไปใน สฎ และ นศ คือ ท้ายคน
หน่วยบรรณที่ 3 "ป่า" สฎ ไข แม่ใหญ่ นศ ไข ป่า	ศัพท์ที่ไขทั่วไปใน สฎ และ นศ คือ ป่า
หน่วยบรรณที่ 5 "สร้อยคอ" สฎ ไข สร้อยคอ นศ ไข สายคอ	ศัพท์ที่ไขทั่วไปใน สฎ และ นศ คือ สายคอ
หน่วยบรรณที่ 6 "ตะกร้า" สฎ ไข เข้า, ลูกเข้า นศ ไข ะหิ้ว	ศัพท์ที่ไขทั้งไปใน สฎ และ นศ คือ ะหิ้ว
หน่วยบรรณที่ 17 "พระจันทร์" สฎ ไข พระจันทร์ นศ ไข พระเชน	มีศัพท์หลายศัพท์ไขปะปนในอักษราไล่เสียบกัน ทั้งใน สฎ และ นศ ศัพท์ที่ปรากฏค่อนข้าง มาก ได้แก่ พระจันทร์ ดวงจันทร์ พระเชน และเคียน

หน่วยบรรดที่ 19 "กุ่มแห้ง"	สฎ ไร่ กุ่มแห้ง นศ ไร่ สารกุ่ม	ศัพท์ที่ไร้ทั่วไปใน สฎ และ นศ คือ กุ่มแห้ง
หน่วยบรรดที่ 22 "ตัก" (ต้นไม้ใหญ่)	สฎ ไร่ ตัก นศ ไร่ สีน	มีศัพท์หลายศัพท์ที่ไร้ปะปนในอัตราไล่เฉี่ย กัน ทั้งใน สฎ และ นศ ศัพท์ที่ปรากฏ ค่อนข้างมาก ได้แก่ โคน สีน ตัก
หน่วยบรรดที่ 23 "ตัก" (นม, น้า)	สฎ ไร่ ตัก นศ ไร่ คีบ	ศัพท์ที่ไร้ทั่วไปใน สฎ และ นศ คือ คีบ และ ตัก
หน่วยบรรดที่ 24 "ตอก" (ตะปู)	สฎ ไร่ ตอก นศ ไร่ ยิง	มีศัพท์หลายศัพท์ที่ไร้ปะปนกันทั้งใน สฎ และ นศ ศัพท์ที่ปรากฏค่อนข้างมาก คือ ยิง และ ตอก

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่า การไร้ศัพท์อื่นๆอีกหลายศัพท์ ใน อ.ไชยา ของ สฎ และ อ.ร่อนพิบูลย์ ของ นศ ในงานวิจัยครั้งนี้ ไม่เหมือนกับการไร้ศัพท์ของผู้ออกภาษา จาก อ.ไชยา และร่อนพิบูลย์ ในงานวิจัยของประภาพรณ กล่าวคือ

ผลงานวิจัยของประภาพรณ	ผลงานวิจัยครั้งนี้
หน่วยบรรดที่ 7 "ทะเลิว" สฎ ไร่ หวกเหล็ก นศ ไร่ หลิว	การปรากฏของศัพท์ "หลิว" ใน อ.ร่อนพิบูลย์ มีเพียงคำบาลเดี่ยวเท่านั้น นอกนั้นเป็นศัพท์อื่นๆหลายศัพท์ปะปนกัน สำหรับใน อ.ไชยา มีการไร้ศัพท์ "หวกเหล็ก" ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย ของประภาพรณ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- หน่วยบรรดที่ 10 "ข้าวโพค" สฎ ไร่ ข้าวโพค
นศ ไร่ คง
การปรากฏของศัพท์ "ข้าวโพค" ใน
อ.ไชยา มีเพียงคำบาลีเดียวเท่านั้น
นอกนั้นศัพท์ที่ใจทั่วไปคือ โปค ส่วนใน
อ.ร่อนพิบูลย์ ไร่ศัพท์ คง เช่นเดียวกับ
กับงานวิจัยของประภาพรรณ
ไม่มีการปรากฏของศัพท์ มันราก ใน
อ.ไชยา ของ สฎ เลย ศัพท์ที่ไร่
ส่วนใหญ่คือ หัวแปะก๊วย ส่วนใน
อ.ร่อนพิบูลย์ ของ นศ ไร่ศัพท์ หัวถั่ว
เช่นเดียวกัน
- หน่วยบรรดที่ 13 "มันแกว" สฎ ไร่ มันราก
นศ ไร่ หัวถั่ว
ไม่มีการปรากฏของศัพท์ หัวถั่ว ใน
อ.ไชยา ของ สฎ เลย ศัพท์ที่ไร่
ส่วนใหญ่คือ หัวแปะก๊วย ส่วนใน
อ.ร่อนพิบูลย์ ของ นศ ไร่ศัพท์ หัวถั่ว
เช่นเดียวกัน
- หน่วยบรรดที่ 15 "คินที่มีแสงจันทร์"
สฎ ไร่ เคียนหงาย
นศ ไร่ เคียนแจ่ง
ไม่มีการปรากฏของศัพท์ เคียนหงาย
ใน อ.ไชยา ของ สฎ เลย ศัพท์ที่ไร่
มากคือ เคียนแจ่ง ส่วนศัพท์ที่ไร่มาก
ใน อ.ร่อนพิบูลย์ ของ นศ คือ
คินเคียนแจ่ง
- หน่วยบรรดที่ 16 "คินที่ไม่มีแสงจันทร์สอง"
สฎ ไร่ เคียนคว่า
นศ ไร่ เคียนมิก
การปรากฏของศัพท์ เคียนคว่า ใน
อ.ไชยา มีเพียงคำบาลีเดียว ศัพท์ที่ไร่
มากคือ เคียนมิก ส่วนใน อ.ร่อนพิบูลย์
ไม่มีศัพท์ เคียนมิก ปรากฏเลย ศัพท์
ที่ไร่มากคือ คินเคียนมิก

หน่วยบรรทัดที่ 28 "เมื่อไร"	สฎ ไร่ เมื่อไร นศ ไร่ คอโค	ไม่มีการปรากฏของศัพท์ เมื่อไร ใน อ.ไวยยา เลย ศัพท์ที่ไร้ทั่วไปคือ คอหรือ ส่วนใน นศ ไร่ คอโค เช่นเดียวกับงานวิจัยของประภาพรรณ
หน่วยบรรทัดที่ 29 "ตะกอน"	สฎ ไร่ ตะกอน, กอน นศ ไร่ หมวน	การปรากฏของศัพท์ ตะกอน ใน อ.ไวยยา มีเพียงคำบาลีเดียว ศัพท์ที่ ไร้ทั่วไปคือ ชีมน ส่วนใน อ.รอนพิบูลย์ ไร้ศัพท์ หมวน เช่นเดียวกับงานวิจัย ของประภาพรรณ

สำหรับหน่วยบรรทัดอื่นๆนอกจากที่กล่าวมา ซึ่งได้แก่หน่วยบรรทัดที่ 4, 8, 9, 11, 12, 14, 18, 20, 21, 25, 26, 27 และ 30 นั้น ผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของประภาพรรณ

ผู้วิจัยคิดว่าการที่ผลการวิจัยครั้งนี้ ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของประภาพรรณ สำหรับหน่วยบรรทัดบางหน่วยบรรทัด อาจเป็นเพราะประภาพรรณให้การไร้ศัพท์ของผู้บอกภาษาเพียง 1 คน จาก 1 อำเภอ เป็นตัวแทนของการไร้ศัพท์ของคนทั้งจังหวัด นอกจากนี้ประภาพรรณเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาที่มีไ้อาศัยอยู่ในภูมิลำเนาเดิมของตน แต่ย้ายไปอยู่ยังจังหวัดอื่นๆ เป็นเวลานาน จึงอาจมีการไร้ศัพท์ของหลายถิ่นปะปนกัน

6.2 การเปรียบเทียบผลการวิจัยครั้งนี้กับผลการแปรทางเสียง

ธีระพันธ์ อ.ทองคำ (2521) ได้ไ้พบัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ แบ่งเขตภาษาใน จ.สุราษฎร์ธานี¹ จริยา สมนึก (2524) ได้ไ้พบัญชนะ และวรรณยุกต์ แบ่งเขตภาษาใน จ.นครศรีธรรมราช² เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยครั้งนี้กับผลการวิจัยของธีระพันธ์ และ จริยา พบว่ามีทั้งข้อที่แตกต่างกันและข้อที่คล้ายคลึงกันดังนี้

¹ ุรายละเอียกทบทวนวรรณกรรม หน้า 4

² ุรายละเอียกทบทวนวรรณกรรม หน้า 13

ขอทาง

6.2.1 ผลงานวิจัยครั้งนี้ สรุปได้ว่า แนวแบ่งเขตภาษาย่อยที่สำคัญอยู่ตรงเส้นแบ่งเขตจังหวัด แต่การวิจัยโดยใช้การแปรทางเสียง ไม่ปรากฏว่ามีการแบ่งเขตภาษาในแนวนี้

6.2.2 การแบ่งเขตภาษาของหน่วยบรรทัดที่ 9 แบ่งให้ภาษาใน อ.ปากพนัง เขียวใหญ่ และหัวไทร ทางตะวันออกของ นคร เป็นภาษาในกลุ่มเดียวกัน ซึ่งลักษณะเช่นนี้ ไม่เคยปรากฏในผลงานวิจัยโดยใช้การแปรทางเสียง

ข้อคล้ายคลึง

6.2.3 หน่วยบรรทัดที่ 9, 13, 14, 26 และ 29 รวม 5 หน่วยบรรทัด มีเส้นแบ่งเขตภาษาแบ่งให้อำเภอนมมีมีการใช้ภาษาคำต่างจากอำเภอรอบๆของ นคร แต่เหมือนกับ สฎ ซึ่งคล้ายคลึงกับการแบ่งเขตภาษา โดยใช้วรรณยุกต์ และ พยัญชนะควบกล้ำเป็นเกณฑ์ ในงานวิจัยของจรรยา¹

6.2.4 หน่วยบรรทัดที่ 9, 11, 13, 14 และ 27 รวม 5 หน่วยบรรทัด มีเส้นแบ่งเขตภาษาแบ่งให้อ.เวียงสระ และ กิ่ง อ.ชัยบุรี ของ สฎ เป็นกลุ่มที่มีการใช้ศัพท์เหมือนกับ นคร ข้อนี้คล้ายคลึงกับการแบ่งเขตภาษาโดยใช้วรรณยุกต์เป็นเกณฑ์ ในงานวิจัยของชีระพันธ์²

6.2.5 หน่วยบรรทัดที่ 11, 12 มีเส้นแบ่งเขตภาษาแบ่งระหว่าง อ.เมือง และ อำเภอกาบังทางตะวันตกของ สฎ กับ อ.กาญจนดิษฐ์ของ สฎ ซึ่งแสดงว่าภาษาที่ไรใน อ.กาญจนดิษฐ์ และ คอนสัก เป็นคนละกลุ่มกับภาษาใน อ.เมือง และอำเภอกาบังทางตะวันตก ข้อนี้คล้ายคลึงกับการแบ่งเขตภาษาโดยใช้วรรณยุกต์ และ พยัญชนะท้าย -ก [-k] และ สระ -อ [a:] เป็นเกณฑ์ในการวิจัยของชีระพันธ์³

¹ คุภาพที่ 6 หน้า 16

² คุภาพที่ 1 หน้า 6

³ คุภาพที่ 1, 3 และ 5 หน้า 6, 9, 12

6.2.6 หน่วยอรทที่ 21 มีเส้นแบ่งเขตภาษาให้ อ.ท่าชนะ และ อ.ไชยา เป็นบริเวณที่มีการใช้ศัพท์เหมือนกัน ซึ่งคล้ายคลึงกับการแบ่งเขตภาษาโดยไร้พยัญชนะต้น ง- [๗-] เป็นเกณฑ์ในงานวิจัยของธีระพันธ์¹

ข้อที่น่าสนใจเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลของการวิจัยครั้งนี้กับการแปรทางเสียง
ได้แก่

ก. ความคล้ายคลึงที่พบระหว่างเส้นแบ่งเขตภาษาทางเสียงกับเส้นแบ่งเขตภาษาทางศัพท์นั้น เกิดขึ้นได้เพราะผู้วิจัยพิจารณาเส้นแบ่งเขตภาษาทั้ง 2 ประเภท เป็นส่วนๆ ถ้าหากพิจารณาเส้นแบ่งเขตภาษาเหล่านี้ทั้งเส้น จะไม่สามารถพูดได้ว่า เส้นแบ่งเขตภาษาโดยไร้การแปรทางศัพท์กับเส้นแบ่งเขตภาษาโดยไร้การแปรทางเสียงมีส่วนคล้ายคลึงกัน ตามความคิดของผู้วิจัยในฐานะที่เป็นผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้ ศัพท์สามารถแบ่งแยกผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้ได้มากกว่าเสียง จากประสบการณ์ของผู้วิจัย เมื่อได้ยินคนพูดภาษาไทยถิ่นใต้ ผู้วิจัยพอจะทราบได้ว่าผู้พูดนั้นมาจากจังหวัดใด โดยพิจารณาจากศัพท์ที่รู้มากกว่าจากเสียง ยกเว้นภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสงขลา ซึ่งมีลักษณะทางเสียงต่างจากภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดอื่นๆค่อนข้างเด่นชัด ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นว่า เส้นแบ่งเขตภาษาทางศัพท์มีความสำคัญมากกว่าเส้นแบ่งเขตภาษาทางเสียงในกรณีของภาษาไทยถิ่นใต้

ข. งานวิจัยครั้งนี้ ทำให้ได้แนวแบ่งเขตภาษาที่ตรงกับเส้นแบ่งเขตจังหวัด จากการทบทวนวรรณกรรม ไม่เคยปรากฏว่ามีแนวแบ่งเขตภาษาตรงกับเส้นแบ่งเขตจังหวัดในลักษณะนี้ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจ

เมื่อพิจารณาลักษณะภูมิประเทศพบว่าทางค่านตะวันตกของ นคร มีภูมิประเทศเป็นภูเขาสลับซับซ้อน² ซึ่งอาจเป็นไปได้ที่ทำให้การสัญจรไปมาหรือการค้าขายระหว่าง สฎ กับ นคร ไม่สะดวกเท่าที่ควรในสมัยก่อนๆ ประกอบกับจังหวัด สฎ และ นคร ต่างเป็นเมืองเก่าแก่ที่ค้ำมีการปกครองของตนเอง ไม่ได้ขึ้นต่อกันและกัน การใช้ภาษาจึงมีลักษณะเฉพาะของตนเองปรากฏอยู่บ้าง เช่นที่พบในการวิจัยครั้งนี้ ในปัจจุบันมีการติดต่อเชื่อมโยงกัน การติดต่อสะดวกขึ้น จึงมีแนวโน้มของการใช้ภาษาลักษณะคล้ายคลึงกันมากขึ้น แต่ลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางภาษาจะเป็นไปในลักษณะค่อยเป็นค่อยไป

¹ ฎภาพที่ 2 หน้า 8

² สมชาย พุ่มสอาด, 75 จังหวัด (สำนักพิมพ์เคื่อนสยาม, 2526).

ก. การที่ อ. เวียงสระ พระแสง และกิ่ง อ. ชัยบุรี มีการใช้พื้นที่คล้าย นศ ในหลายหน่วยบรรณนั้น ผู้วิจัยคิดว่า อาจเป็นเพราะ แม่น้ำคาบที่ไหลผ่าน อ. เวียงสระลงสู่อ่าวไทยทางค่าน สฎ นั้น มีต้นกำเนิดอยู่ใน อ. ฉวาง ของ นศ ซึ่งมีอาณาเขตติดกับ อ. เวียงสระ ประกอบกับเส้นทางรถไฟจากกรุงเทพฯผ่าน สฎ เข้าสู่ นศ นั้น จะผ่าน อ. เวียงสระ เข้าสู่ อ. ฉวาง ของ นศ ซึ่งทำให้ผู้คนในสองอำเภอนี้ หรือ อำเภออื่นๆในบริเวณใกล้เคียงมีการพบปะติดต่อกันอยู่เสมอ

ง. อ. ชนอม และ สิชล มีการใช้พื้นที่คล้าย สฎ ในบางหน่วยบรรณนั้น ผู้วิจัยคิดว่า เป็นเพราะในสมัยก่อน อ. สิชล ใน นศ เป็นอำเภอใหญ่ มีตำบลชนอม คอนสัก ไร่คราม รวมทั้งตำบลอื่นๆขึ้นอยู่ กับ อ. สิชล ครั้นต่อมาตำบลคอนสัก และ ไร่คราม ถูกโอนไปขึ้นกับ อ. กาญจนดิษฐ์ ของ สฎ ก่อนจะแยกเป็น อ. คอนสัก ส่วนตำบลชนอมก็แยกเป็น อ. ชนอม จากการที่ อ. กาญจนดิษฐ์ และ คอนสัก ของ สฎ กับ อ. ชนอม และ สิชล ของ นศ เคยเป็นตำบลที่อยู่ในอำเภอเดียวกันนี้เอง จึงทำให้ผู้คนในเหล่านี้มีความสัมพันธ์ต่อกัน

จ. สำหรับการที่ อ. ปากพั่ง เขียวใหญ่ และหัวไทร มีการใช้พื้นที่คล้ายคลึงกันนั้นอาจเป็นเพราะแต่เดิม อ. ปากพั่งเป็นอำเภอใหญ่เทียบเท่าหัวเมืองฝ่ายขวา ใต้รวมท้องที่ อ. เขียวใหญ่ และ หัวไทร เข้าไปด้วย จนถึงปี พ.ศ. 2481 อ. หัวไทรจึงแยกเป็นอิสระ และปี พ.ศ. 2490 อ. เขียวใหญ่แยกเป็นอิสระ อย่างไรก็ตามก็แสดงว่า 3 อำเภอนี้เคยมีความสัมพันธ์กัน นอกจากนี้ แม่น้ำปากพั่ง ซึ่งมีต้นกำเนิดจากภูเขาหลวง และไหลผ่าน อ. เขียวใหญ่ ลงสู่ทะเลในท้องที่ของ อ. ปากพั่งนั้น เคยมีแควแยกออกไปยัง อ. เขียวใหญ่ และ หัวไทร ทำให้ราษฎรใช้เรือสัญจรไปมาระหว่างตัวจังหวัดกับ อ. ปากพั่ง หัวไทร และเขียวใหญ่ได้ นอกจากนี้ประชาชนในบริเวณ 3 อำเภอทางตะวันออกของ นศ ดังกล่าว ยังมีอาชีพประมงเป็นส่วนใหญ่ การติดต่อกันค้าขายจึงมีมากทำให้มีแนวโน้มของกลวิธีใช้พื้นที่เหมือนกันมากขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

6.3 ในบางหน่วยบรรด อาจมีผู้เห็นว่า คำที่ผู้วิจัยจัดไว้เป็นคนละศัพท์กันนั้นน่าจะจัดเป็นศัพท์เดียวกัน เช่น

หน่วยบรรดที่ 5 สายสร้อยคอ สร้อยคอ สร้อย

หน่วยบรรดที่ 15 คินเคือนจีน เคือนจีน คินเคือนแจ่ง เคือนแจ่ง

หน่วยบรรดที่ 16 คินเคือนมิก เคือนมิก

หน่วยบรรดที่ 22 คอนไม้ คอน

ผู้วิจัยเห็นควยว่าศัพท์เหล่านี้สามารถจัดเป็นศัพท์เดียวกันได้ โดยพิจารณาว่าเป็นการละคำบางคำออกไป แต่เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาภาษาถิ่นย่อยของภาษาไทยถิ่นใต้ ข้อแตกต่างในลักษณะข้างต้นอาจสามารถนำมาใช้ในการแบ่งเขตภาษาย่อยได้ หากรวมไว้ในศัพท์เดียวกัน อาจทำให้ขาดข้อมูลในการแบ่งพื้นที่ย่อยได้ ปรากฏว่าการวิเคราะห์ในลักษณะที่ผู้วิจัยใช้ ทำให้เห็นข้อแตกต่างของการใช้ศัพท์ในหน่วยบรรดที่ 15 และ 16 อย่างชัดเจน คือ ทุกอำเภอในสตูล ใช้ เคือนมิก และ เคือนแจ่ง ในขณะที่ทุกอำเภอใน นส ใช้ คินเคือนมิก และ คินเคือนแจ่ง ตามลำดับ

6.4 ศัพท์ในหน่วยบรรดที่ 7 ที่เจียนปลา หน่วยบรรดที่ 8 ที่รองท้ายหม้อ หน่วยบรรดที่ 17 น้ำเคยใส่ทุ่งปลา หน่วยบรรดที่ 18 กุ้งใส่เกลือตากแห้ง นั้น ผู้วิจัยคิดว่า เป็นการพูดบอกลักษณะสิ่งของนั้นๆมากกว่าจะเป็นศัพท์ที่ใช้เรียกจริงๆ แต่เนื่องจากศัพท์เหล่านี้ปรากฏในแบบสอบถาม ผู้วิจัยจึงถือเป็นข้อมูลที่ควรวิเคราะห์ตามเกณฑ์การวิเคราะห์ศัพท์ อย่างไรก็ตามศัพท์เหล่านี้มีปรากฏเพียงจุดเดียว จึงไม่มีผลต่อการพิจารณาหาแนวแบ่งเขตภาษาถิ่นย่อยแต่อย่างใด

6.5 ศัพท์ในหน่วยบรรดที่ 21 "ทูก" ซึ่งได้แก่คำว่า แหลง ทูก ไม้ คุย นั้น ผู้วิจัยคิดว่า ไม้ และ คุย ไม่น่าจะเป็นศัพท์ที่ใช้ในความหมายว่า ทูก ผู้วิจัยมีความเห็นว่า อาจเป็นเพราะผู้วิจัยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล จึงทำให้ไม่สามารถอธิบายเพิ่มเติมหรือขยายความเพื่อให้ผู้ตอบข้อมูลได้เข้าใจได้ถูกต้องตามความต้องการของผู้วิจัย จึงนับเป็นข้อเสียประการหนึ่งของการใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล

ขอเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ในจังหวัดอื่นๆ โดยใช้วิธีการศึกษาค้นคว้าคลึงกับงานวิจัยของประเภทวรรณก่อน แล้วจึงศึกษาโดยวิธีการเดียวกันกับงานวิจัยครั้งนี้
2. ควรมีการศึกษาศัพท์ที่นครศรีธรรมราชต่างจากสงขลา โดยใช้วิธีการเดียวกันกับงานวิจัยครั้งนี้
3. ควรมีการศึกษาศัพท์ในบริเวณ 3 อำเภอทางตะวันออกของนครศรีธรรมราชอย่างละเอียดต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย